

ко је власник. Њега интересује да су услови рада добри, да може да заради, да има стабилност и да може да напредује у каријери. То интересује све оне који су изабрали да раде у некој корпорацији. Узмеш или ти дају кредит и радиш цео живот да то отплатиш. Тако се креира стабилност и одговорност једног друштва. Тако је свугде где сам био. Није креативно али тога не треба да се плашимо.

Најгласнији „противници странаца“ у нашој привреди су они који од доласка странаца могу нешто да изгубе. Главна предност домаћег капитала је чувена српска менаџерска техника „транге-франге“. У протеклих пар година имамо наоко „национални протекционизам“ а убрзо његови најгласнији заговорници чим консолидују, своја предузећа продају странцима. Значи нема у томе ни емоција ни правог патриотизма већ искључиво економског интереса мањих група, популарно названих тајкунима. А обичан човек који ради у стабилној „капиталистичкој“ фирми већ прима целу плату „на бело“, има картицу, иде на одмор, купује кола на кредит, његов директор зна како се зове и рукује се са његовом фамилијом. Шта ти више треба да би се осећао као човек?

“Зашто је WAZ у „Политици“? Зашто уопште неки страни инвеститори улазе у Србију? Искључиво да зараде. Нико не долази овде да би са нама јео ђевапе већ долази да свој уложени новац оплоди брже него што би то било у његовој земљи”

Ви сте каријеру почели у једној мултинационалној компанији у нашој земљи. После сте за исту компанију радили и у Швајцарској, Русији и Казахстану. Можете ли направити паралелу између ове три земље и сматрате ли да су „мултинационалке“ будућност економије ове земље?

- Када се код нас каже „мултинационална компанија“ често се под тим подразумева светска завера која је дошла да поквари наш спокој. А шта је сан сваке компаније? Шта се учи на свакој пословној школи па ваљда и на нашој? Сигурно се не учи да ако будете радили паметно и вредно постаћете нека наша полупропала фирма. Децу уче шта је урадио „Microsoft“, „Virgin Airlines“ „Nike“, „Coca-Cola“ или „Amazon“. Није позитиван пример ни стечајна ни приватизациона мафија.

Мултинационалне компаније су веома корисне за друштво које је у транзицији. Свака национална компанија жели прво да буде регионална а затим, ако успе у томе, мултинационална. Зато данас „Делта“ отвара послове у региону. Значи, није проблем да оне код нас дођу. То треба и много више него до сада. Успех ће бити када и ми направимо неку своју компанију која ће једном постати мултинационална и прославити Србију.

Како видите даљи развој ове земље? Министар Париводић обећава да ћемо бити „тигар на Балкану“, да ћемо да будемо лидер региона већ је постало опште место у политичким иступима. Ви сте својевремено имали сасвим супротне прогнозе („Тешко ћемо постати лидер у било чему“). Ако нисте променили мишљење, сад као члан Привредне коморе имате ли право на такав став?

- Има онај виц: Један каже: Сви причају за мене да сам најпаметнији у крају. Други пита: Ко прича? А онај каже: Ја причам! Е тако и ми. Не прави се лидерство тако што ћемо зацртати да будемо лидери. Прави се тако што ћемо показати да имамо лидерске квалитете а други ће за нас рећи да смо лидери.

Једном смо имали неку конференцију на којој смо разговарали о мисији корпорације за коју сам тада радио. Изнео се предлог да у мисију убацимо да ћемо бити „најпоштованија“ корпорација на свету. То је био амерички предлог. Онда је устао Јапанац који је скромно рекао: Знате, култура из које ја долазим подразумева да не могу ја сам за себе да кажем да сам поштован. То морају други да кажу!

Био сам на пар састанака у Привредној комори Србије, где је била пуна сала наших привредника. Није баш много личило на скуп тигрова.

Имамо потенцијал, имамо снагу, имамо ресурсе и постоји шира спремност да се Србији помогне да засија. Нама не треба ништа спектакуларно. Довољно је да будемо своји на своме. Мирна, спокојна, успешна и лепа, мала земља. То је сасвим могуће.

После рада у „Кока - Коли“ и „Филипу Морису“ како вам изгледа рад у „Политици“ и који су вам даљи планови?

- Веома инспиративно. „Политика“ је место где толико тога може да се уради и у томе је главна разлика у односу на велике међународне корпорације. Узбудљиво је и то што нема аутоматизма. Оно што је рађено пре и успех који сам постигао је прошлост. Ако успем да од „Политике“ направим оно што сам видео и научио, мало ће ми тога још требати да се сам себи докажем. Укратко, радим пуним плућима и уживам у томе да видим резултате. А после, можда послушам жену и мало успорим.

■ ГОРИСЛАВ ПАПИЋ